RETTENS KENDELSE (Anden Afdeling)
15. december 2000 *

I sag T-113/99,

The Galileo Company, Swindon, Wiltshire (Det Forenede Kongerige),

Galileo International LLC, Rosemont, Illinois (USA),

ved R. Plender, QC, og barrister S. Masters for solicitors K. Holmes og D. Austin, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Elvinger, Hoss og Prussen, 2, place Winston Churchill,

sagsøgere,

støttet af

Amadeus Global Travel Distribution, SA, Madrid (Spanien), ved advokat M. Caballero Clavijo, Madrid, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Elvinger, Hoss og Prussen, 2, place Winston Churchill,

intervenient,

* Processprog: engelsk.

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved A. Lopes Sabino og M. Bishop, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos generaldirektør E. Uhlmann, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

støttet af

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent F. Benyon, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

intervenient,

angående en påstand om delvis annullation af artikel 1, nr. 7, litra b), i Rådets forordning (EF) nr. 323/1999 af 8. februar 1999 om ændring af forordning (EØF) nr. 2299/89 om en adfærdskodeks for edb-reservationssystemer (CRS) (EFT L 40, s. 1),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. W. H. Meij, og dommerne A. Potocki og J. Pirrung,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Sagens faktiske omstændigheder

1 Før fremkomsten af edb-reservationssystemer (herefter »CRS«) blev salget af flybilletter gennemført direkte af luftfartsselskaberne. Med udviklingen af computere har rejseagenter kunnet få direkte adgang til disse selskabers edb-systemer med henblik på at indhente oplysninger og udføre reservationer. Adgangen var imidlertid begrænset til det ene system, der var oprettet af det selskab, der tilbød adgangen til edb, og det var alene de store luftfartsselskaber, der tilbød denne ydelse. På et senere tidspunkt blev der udviklet CRS med »samtidig tilgang«, således at der fra én terminal kunne ske opkobling til bestemte selskabers egne systemer. Disse systemer omfattede ikke oprettelsen af en særskilt database, vedrørte ofte alene de største nationale luftfartsselskaber og gav begrænset mulighed for adgang til rejsebureauer, der er etableret i udlandet.

2 Luftfartsselskaberne gik herefter sammen om på verdensplan at oprette neutrale

CRS, der bestod af uafhængige systemer med databaser, der modtog oplysninger fra et stort antal rejsebureauer.

3 Galileo International LLC (herefter »GILLC«) er indehaver af og udbyder på verdensplan et CRS, der giver abonnenter, navnlig rejseagenter, mulighed for at udføre automatiske reservationer hos et stort antal tjenesteydere inden for rejsebranchen, såsom luftfartsselskaber, biludlejningsselskaber eller hoteller. The Galileo Company, der er 99% ejet af GILLC, tilbyder GILLC bistand med hensyn til det verdensomspændende CRS i Den Europæiske Union, Mellemøsten, Afrika, Asien, Stillehavsområdet og Latinamerika.

4 Ifølge sagsøgerne findes der fire CRS af denne type: GILLC, der bl.a. ejes af United Airlines, British Airways, SAir Group, KLM Royal Dutch Airlines, US Airways og Alitalia, Amadeus, der ejes af Lufthansa, Iberia og Air France, Sabre, der bl.a. ejes af American Airlines, og Worldspan, der ejes af Delta Airways, TWA og Northwest. I de perioder, der er relevante for den foreliggende sag, har disse CRS været de eneste, der har udbudt luftfartsprodukter, der tilbydes eller anvendes inden for Fællesskabets område. I øvrigt er disse fire CRS de eneste, der opererer på verdensplan.

5 Der oplagres to slags oplysninger i CRS-databaserne: oplysningerne fra rejseagenternes reservationsanmodninger og de af luftfartsselskaberne leverede oplysninger. Disse oplysninger, der i almindelighed kaldes Marketing Information Data Transfer (herefter »MIDT«), kan sælges som et særskilt produkt. Sagsøgerne tilbyder fire MIDT-produkter: et produkt til det amerikanske marked, et internationalt produkt (hele verden med undtagelse af USA), et verdensomspændende produkt og et regionalt produkt.

6 Rådet vedtog den 24. juli 1989 forordning (EØF) nr. 2299/89 om en adfærdkodeks for edb-reservationssystemer (EFT L 220, s. 1). Denne forordning er ændret, bl.a. dens artikel 6, ved Rådets forordning (EØF) nr. 3089/93 af 29. oktober 1993 (EFT L 278, s. 1).

7 Kommissionen vedtog den 9. juli 1997 et forslag til ændring af forordning nr. 2299/89. Der var ikke i dette forslag foreslået nogen ændring af forordningens artikel 6, stk. 1, litra b).

8 Parlamentet vedtog den 15. maj 1998 Kommissionens forslag med visse ændringer (EFT C 167, s. 288 og 293). Blandt ændringerne var tilføjelsen af et nr. v), i artikel 6, stk. 1, litra b), i forordning nr. 2299/89.

9 Kommissionen forelagde den 15. juni 1998 et nyt forslag til forordning, der navnlig indeholdt Parlamentets ovennævnte ændring.

10 Rådet vedtog den 24. september 1998 en fælles holdning (EFT C 360, s. 69), der bl.a. gentog tilføjelsen af nr. v) til artikel 6, stk. 1, litra b), i forordning nr. 2299/89.

11 Rådet vedtog den 8. februar 1999 efter andenbehandling i Parlamentet forordning (EF) nr. 323/1999 om ændring af forordning (EØF) nr. 2299/89 (EFT L 40, s. 1). Artikel 6, stk. 1, litra b), i forordning nr. 2299/89 har herefter følgende ordlyd:

»1. Følgende bestemmelser gælder, når en systemleverandør giver statistiske eller andre oplysninger fra sit CRS:

...

b) markedsførings-, reservations- og salgsoplysninger gives på grundlag af:

...

v) at en gruppe af luftfartsselskaber og/eller abonnenter har ret til at indkøbe data med henblik på fælles databehandling.«

12 Ifølge sagsøgerne var formålet med denne bestemmelse at sikre, at rejseagenter, navnlig små og mellemstore virksomheder, kunne få adgang til de oplysninger, der findes i databaserne, ved at danne grupper.

Retsforhandlinger

13 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 7. maj 1999 har sagsøgerne anlagt denne sag. Sagsøgerne har i det væsentlige gjort gældende, at artikel 6, stk. 1, litra b), nr. v), i forordning nr. 2299/89, som ændret, er ulovlig af to årsager. For det første tager den ikke hensyn til proportionalitetsprincippet. Såfremt bestemmelsen skal forstås således, at den tillader luftfartsselskaber at danne grupper med henblik på at indkøbe MIDT, uanset de pågældende selskabers størrelse eller antallet af deltagere i gruppen, er denne artikel dels for vidtgående og unødvendig for at nå dens formål, dels står bestemmelsen ikke i et rimeligt forhold til de meget alvorlige økonomiske følger, den har for de CRS-leverandører, der drev virksomhed med levering af MIDT på tidspunktet for

vedtagelsen af forordning nr. 323/1999. For det andet er forpligtelsen til at angive en begrundelse tilsidesat, idet forordning nr. 323/1999 ikke indeholder nogen henvisning til grundene bag vedtagelsen af den pågældende bestemmelse, der tillader indkøb foretaget af grupper.

14 Ved særskilt processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 26. juli 1999 har Rådet nedlagt påstand om afvisning af sagen. Sagsøgerne har indgivet sine bemærkninger hertil den 2. oktober 1999.

15 Ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Anden Afdeling den 10. februar 2000 fik Amadeus Global Travel Distribution, SA (herefter »Amadeus«), og Kommissionen tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for henholdsvis sagsøgernes og Rådets påstande. Der blev givet dem en frist til at fremkomme med deres bemærkninger, i første omgang kun vedrørende afvisningspåstanden. Sagsøgerne har ved samme kendelse på dette trin i sagen fået medhold i en begæring om fortrolighed i forhold til intervenienterne.

16 Den skriftlige forhandling blev afsluttet den 21. juni 2000.

Parternes påstande

17 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Rådets afvisningspåstand forkastes.

— Artikel 1, stk. 7, litra b), i forordning nr. 323/1999 annulleres, for så vidt den indfører artikel 6, stk. 1, litra b), i forordning nr. 2299/89, i det omfang denne bestemmelse finder anvendelse på CRS-leverandører, der drev virksomhed på det tidspunkt, hvor forordning nr. 323/1999 blev vedtaget.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

18 Amadeus har nedlagt følgende påstande:

— Rådets afvisningspåstand forkastes.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

19 Rådet har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

20 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Formaliteten

21 I henhold til artikel 114, stk. 3, i Rettens procesreglement forhandles der mundtligt om en begæring om afvisning af sagen, medmindre Retten bestemmer andet. I denne sag har Retten fundet, at sagen er tilstrækkeligt oplyst til, at den kan træffe sin afgørelse uden at indlede den mundtlige forhandling.

Parternes argumenter

22 Sagsøgerne har først gjort gældende, at de er umiddelbart berørt af den anfægtede forordning, henset til dens ufravigelige formulering (Rettens dom af 19.11.1998, sag T-147/97, Champion Stationery m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 4137, præmis 31).

23 Sagsøgerne har dernæst anført, at de er individuelt berørt af den pågældende forordning.

24 En forordning kan således indeholde en konkret bestemmelse, der, såfremt den bedømmes for sig selv, kan berøre en sagsøger individuelt (jf. navnlig Domstolens dom af 29.3.1979, sag 113/77, NTN Toyo Bearing Company m.fl. mod Rådet, Sml., s. 1185, præmis 12).

25 I øvrigt kan selv en generel retsakt under visse omstændigheder berøre visse erhvervsdrivende individuelt (Rettens dom af 13.12.1995, forenede sager T-481/93 og T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2941, præmis 50). Det er især tilfældet i to situationer, der er relevante for denne sag.

26 Den første situation er den, hvor antallet og identiteten af de erhvervsdrivende, der kan være berørt af den anfægtede retsakt, lå fast og kunne konstateres på tidspunktet for retsaktens vedtagelse. Dette er tilfældet, når en retsakt finder anvendelse på virksomheder, der arbejder inden for den pågældende branche på det tidspunkt, retsakten vedtages, og når den ikke indeholder overgangsforanstaltninger, der beskytter disse virksomheder mod væsentlig og uforudseelig skade (jf. navnlig Domstolens dom af 1.7.1965, forenede sager 106/63 og 107/63, Toepfer og Getreide-Import Gesellschaft mod Kommissionen, Sml. 1965-1968, s. 67, på s. 69, org. ref.: Rec. s. 525, på s. 533, og af 26.6.1990, sag C-152/88, Sofrimport mod Kommissionen, Sml. I, s. 2477, præmis 11).

27 Sagsøgerne har anført, at Rådet i denne sag på tidspunktet for vedtagelsen af forordning nr. 323/1999 ikke kunne være i tvivl om, hvilke selskaber der blev individuelt berørt af den vedtagne retsakt, da der alene var fire erhvervsdrivende på området. Disse erhvervsdrivende udgjorde en lukket kreds, der er tilstrækkeligt adskilt fra alle andre selskaber, der eventuelt i fremtiden kunne drive et verdensomspændende CRS inden for Fællesskabet.

28 I øvrigt havde sagsøgerne, inden den omtvistede bestemmelse blev vedtaget, indgået 36 kontrakter om køb af MIDT med forskellige luftfartsselskaber.

Værdien af disse kontrakter er blevet mærkbart berørt af artikel 6, stk. 1, litra b), nr. v), i forordning nr. 2299/89, som tilføjet ved forordning nr. 323/1999.

29 Da der endelig ikke er fastsat nogen overgangsperiode, har Rådet således pålagt en umiddelbar forpligtelse, der har betydelige virkninger på allerede foretagne investeringer, budgetmæssige overslag og den indtægt, der fås af allerede indgåede kontrakter.

30 Den anfægtede retsakt skal følgelig anses for at kunne have — eller har faktisk — særskilte retsvirkninger for sagsøgerne (Domstolens dom af 24.2.1987, sag 26/86, Deutz und Geldermann mod Rådet, Sml. s. 941, præmis 7).

31 Den anden situation er den, hvor en sagsøger, enten individuelt eller som en del af en identificerbar gruppe af erhvervsdrivende, der er i samme situation, på grund af ganske særlige økonomiske omstændigheder adskiller sig fra alle andre erhvervsdrivende (jf. navnlig Domstolens dom af 16.5.1991, sag C-358/89, Extramet Industrie mod Rådet, Sml. I, s. 2501, præmis 17, og af 18.5.1994, sag C-309/89, Codorniu mod Rådet, Sml. I, s. 1853).

32 I denne sag:

— befinder sagsøgerne sig sammen med de tre andre verdensomspændende CRS-leverandører i en situation, der adskiller dem fra alle andre erhvervsdrivende: alene disse fire erhvervsdrivende driver virksomhed med disse systemer, og det synes usandsynligt, at et nyt system vil se dagens lys, idet alle de store luftfartsselskaber allerede deltager i de eksisterende fire verdensomspændende CRS. I øvrigt kræver det betydelige investeringer at oprette et nyt CRS

— medfører vedtagelsen af den anfægtede retsakt, at sagsøgernes situation ændres. For hver af de verdensomspændende CRS-leverandører betyder forpligtelsen til kun at levere MIDT én gang til grupper af luftfartsselskaber, der har en fælles interesse i at behandle oplysningerne i fællesskab, en reduktion af værdien af allerede indgåede kontrakter og kan føre til, at enhver rentabilitet i forbindelse med levering af MIDT forsvinder

— var Rådet på tidspunktet for vedtagelsen af forordning nr. 323/1999, der påvirker effektiviteten af CRS og truer en del af disses eksistens, forpligtet til at tage hensyn til den særlige situation, sagsøgerne og andre verdensomspændende leverandører af CRS var i, ved anvendelse af artikel 71 EF og artikel 74 EF.

33 Sagsøgerne har endvidere anført, at en eventuel mulighed for gennem et søgsmål ved de nationale retter at opnå en forelæggelse af et præjudicielt spørgsmål om fortolkningen af eller gyldigheden af den vedtagne retsakt ikke kan have betydning for, om den foreliggende sag kan antages til realitetsbehandling (Rettens dom af 15.9.1998, sag T-95/96, Gestevisión Telecinco mod Kommissionen, Sml. II, s. 3407, præmis 68).

34 Der findes under alle omstændigheder ikke noget klart grundlag for at anlægge en sag på nationalt plan. Muligheden for, at en sag kan opstå mellem sagsøgerne og en abonnent, kan ikke forhindre sagsøgerne i at anlægge et annullationssøgsmål. I modsat fald er det ved traktaten indførte retsmiddelsystem mangelfuldt (Domstolens dom af 17.11.1998, sag C-70/97 P, Kruidvat mod Kommissionen, Sml. I, s. 7183, præmis 48).

35 Intervenienten Amadeus har anført, at annullationssøgsmålet skal antages til realitetsbehandling.

36 Amadeus har først gjort gældende, at en »foranstaltning« til fastsættelse af priser, der alene binder sagsøgerne, intervenienten og to andre CRS-leverandører og tvinger dem til radikalt at ændre den måde, de hidtil og i allerede indgåede kontrakter har prissat og solgt de databaser, kontrakterne omhandler, til deres respektive kunder, skal anses for en beslutning i artikel 230 EF's forstand og ikke for en generel »retsregel«.

37 Amadeus har dernæst bemærket, at der siden 1989 ikke har været en eneste ny leverandør på Den Europæiske Unions marked, og at kun en af de fem erhvervsdrivende, der fandtes i 1989, er forsvundet, efter at Amadeus fusionerede med denne erhvervsdrivende.

38 Amadeus har endelig gjort gældende, at den anfægtede bestemmelse udgør en åbenbar tilsidesættelse af de rettigheder, indehavere af CRS har i henhold til Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 96/9/EF af 11. marts 1996 om retlig beskyttelse af databaser (EFT L 77, s. 20).

39 Rådet har anført, at den anfægtede retsakt er en generel retsakt, der har almen gyldighed (Domstolens dom af 14.12.1962, forenede sager 16/62 og 17/62, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes m.fl. mod Rådet, Sml. 1954-1964, s. 359, org. ref.: Rec. s. 901). En og samme bestemmelse kan nemlig ikke både være almengyldig og have individuel karakter (Domstolens dom af 25.3.1982, sag 45/81, Moksel mod Kommissionen, Sml. s. 1129, præmis 18).

40 Sagsøgerne er endvidere hverken umiddelbart eller individuelt berørt i artikel 230, stk. 4, EF's forstand (Domstolens dom af 29.6.1993, sag C-298/89, Gibraltar mod Rådet, Sml. I, s. 3605, præmis 17). Sagen skal således afvises.

41 Rådet har endelig bemærket, at de af sagsøgerne rejste spørgsmål støttes på en fortolkning af den omtvistede bestemmelse. Spørgsmålene kan således ikke gøres til genstand for et direkte annullationssøgsmål for Retten, der ikke har kompetence til at afgøre spørgsmål om fortolkningen af fællesskabsretten, men bør overlades til Domstolen til præjudiciel afgørelse.

42 Kommissionen har støttet Rådets påstande. Kommissionen har anført, at sagsøgerne ikke har bevist, i hvilken henseende forordning nr. 323/1999 skal anses for en beslutning, der er udfærdiget i form af en forordning. De har ligeledes ej heller påvist, på hvilken måde de er individuelt berørt af den anfægtede retsakt.

Rettens bemærkninger

43 Det skal indledningsvis anføres, i modsætning til det af Rådet anførte, at den foreliggende sag reelt udgør en anmodning af annullation i artikel 230 EF's forstand og ikke blot en anmodning om fortolkning af forordning nr. 323/1999. Den omstændighed, at de påberåbte anbringender til støtte for annullationspåstanden er støttet på en fortolkning af den pågældende bestemmelse, henhører under sagens realitet og ikke under prøvelsen af, om denne anmodning kan realitetsbehandles.

44 Enhver juridisk person kan i henhold til artikel 230, stk. 4, EF anlægge annullationssøgsmål vedrørende beslutninger, som, skønt de er udfærdiget i form af en forordning, berører personen umiddelbart og individuelt.

45 Kriteriet for sondringen mellem en forordning og en beslutning skal ifølge fast retspraksis søges i, om den pågældende retsakt er almengyldig eller ej. En retsakt

er almengyldig, hvis den finder anvendelse på objektivt bestemte situationer og har retsvirkninger for generelt og abstrakt fastlagte persongrupper (Rettens dom af 22.2.2000, sag T-138/98, ACAV m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 341, præmis 49).

46 I øvrigt påvirkes en retsakts almengyldige karakter ikke af, at der foreligger en mulighed for mere eller mindre præcist at fastslå antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, som retsakten retter sig til (Domstolens kendelse af 23.11.1995, sag C-10/95 P, Asocarne mod Rådet, Sml. I, s. 4149, præmis 30, og af 24.4.1996, sag C-87/95 P, CNPAAP mod Rådet, Sml. I, s. 2003, præmis 34).

47 I denne sag fremgår det, at artikel 6, stk. 1, litra b), nr. v), i forordning nr. 2299/89, som ændret ved forordning nr. 323/1999, er affattet i generelle og abstrakte vendinger. I lighed med denne artikels nr. i)-iv) fastsætter nr. v) de vilkår, hvorunder en systemleverandør kan levere statistiske eller andre oplysninger, der findes i hans CRS. Den omhandler i den forbindelse objektivt bestemte situationer og indeholder i dette øjemed bl.a. begreber, der i artikel 2 er defineret generelt og abstrakt. Det er således alene under disse omstændigheder, at bestemmelsen har retsvirkninger for grupper af virksomheder. Selv om det var godtgjort, at retssubjekterne, som den pågældende bestemmelse finder anvendelse på, som i øvrigt enhver anden bestemmelse i forordning nr. 2299/89, der har virkninger for systemleverandørerne, var identificerbare på tidspunktet for dens vedtagelse, ville dette ikke rejse tvivl om dens forordningskarakter, når henses til, at den kun angår objektive retlige eller faktiske omstændigheder (kendelsen i sagen CNPAAP mod Rådet, præmis 35).

48 Domstolen har ikke desto mindre udtalt, at en bestemmelse i en almengyldig retsakt under visse omstændigheder kan berøre visse erhvervsdrivende individuelt (dommen i sagen Extramet Industrie mod Rådet, præmis 13, og dommen i sagen

Codorniu mod Rådet, præmis 19). Dette er tilfældet, hvis den pågældende bestemmelse rammer en fysisk eller juridisk person på grund af visse egenskaber, som er særlige for denne person, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller personen fra alle andre, og således individualiserer denne person på samme måde som en beslutnings adressat (dommen i sagen Codorniu mod Rådet, præmis 20).

49 Sagsøgerne har anført, at de er en del af en begrænset kreds af erhvervsdrivende, som er omfattet af den anfægtede bestemmelse.

50 Det skal imidlertid anføres, i modsætning til hvad sagsøgerne har gjort gældende, at muligheden for med større eller mindre bestemthed at angive antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, på hvem en foranstaltning finder anvendelse, på ingen måde er ensbetydende med, at de skal anses for individuelt berørt, når det er ubestridt, at foranstaltningen anvendes på grundlag af objektive faktiske og retlige kriterier, som er fastlagt i den pågældende retsakt (Domstolens dom af 15.6.1993, sag C-213/91, Abertal m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 3177, præmis 17, og af 15.2.1996, sag C-209/94, Buralux m.fl. mod Rådet, Sml. I, s. 615, præmis 24). I denne sag er sagsøgerne omfattet af den omtvistede bestemmelse i deres objektive egenskab af »systemleverandør« på samme måde som alle andre systemleverandører i den forstand, dette begreb anvendes i artikel 2 i forordning nr. 2299/89, som ændret ved forordning nr. 3089/93. Faktisk er samtlige erhvervsdrivende, der er omfattet i artikel 6, stk. 1, litra b), nr. v), i forordning nr. 2299/89 med senere ændringer, berørt af denne bestemmelse i deres objektive egenskab af aktører på det pågældende marked, uanset om det er som systemleverandør, luftfartsselskab eller abonnent.

51 Sagsøgerne har i øvrigt påberåbt sig, at der foreligger ganske særlige økonomiske omstændigheder. I de to af Domstolens domme, som sagsøgerne henviser til, og hvori det blev fastslået, at en juridisk person var individuelt berørt af den

forordningsbestemmelse, som vedkommende anfægtede, forelå der imidlertid omstændigheder, der ikke foreligger i denne sag.

52 Domstolen har således i dommen i sagen Extramet Industrie mod Rådet, der vedrørte bestemmelserne om antidumping, understreget, at sagsøgeren både var den største importør af den vare, der var genstand for antidumping-foranstaltningen, og den endelige bruger af denne vare, og at sagsøgeren havde vanskeligt ved at få forsyninger hos den eneste producent inden for Fællesskabet, der ligeledes var sagsøgerens konkurrent på markedet for det forarbejdede produkt.

53 I dommen i sagen Codorniu mod Rådet udtalte Domstolen, at en sagsøger, der siden 1924 havde haft eneret til et mærke, som han traditionelt havde benyttet, og som blev forhindret i at anvende mærket på grund af vedtagelsen af en forordningsbestemmelse, var individuelt berørt af denne bestemmelse.

54 Det fremgår af disse domme, at en virksomhed ikke er individuelt berørt af en forordningsbestemmelse, blot fordi denne bestemmelse påvirker virksomhedens økonomiske aktivitet. Der forelå i de to domme et sammenfald af en række særlige omstændigheder, der ikke foreligger i denne sag. Sagsøgerne har således ikke bevist, at de var forhindret i at udnytte en eneret i lighed med den ret, sagsøgeren havde i sagen Codorniu mod Rådet. Ligeledes har sagsøgerne ikke bevist, at de, selv om aktiviteten vedrørende MIDT, der alene er en accessorisk virksomhed i forhold til CRS-systemernes hovedfunktion, nemlig ydelser med edb-reservation, er berørt af den anfægtede bestemmelse, befandt sig i en situation, der kunne sammenlignes med den, selskabet Extramet Industrie SA befandt sig i på markedet for calciummetal. Sagsøgerne er alene berørt af den pågældende forordning på grund af deres objektive egenskab af systemleverandør på samme måde som andre erhvervsdrivende. De særegne omstændigheder, der begrundede, at selskaberne Extramet Industrie SA og Codorniu SA blev anset for individuelt berørt af de retsakter, de anfægtede, har således ikke noget modstykke i den foreliggende sag.

55 Det skal således konkluderes, at sagsøgerne ikke har bevist, at de er individuelt berørt af den forordningsbestemmelse, som de påstår annulleret.

56 Sagen skal derfor afvises.

Sagens omkostninger

57 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgerne har tabt sagen, og Rådet har nedlagt påstand om, at sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger, hvorfor sagsøgerne bør dømmes til at betale deres egne og Rådets omkostninger.

58 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, første afsnit, bærer institutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Uanset Kommissionens påstand vedrørende sagsomkostninger bør Kommissionen dømmes til at bære sine egne omkostninger.

59 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, tredje afsnit, bør Amadeus dømmes til at bære sine egne omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Anden Afdeling)

1) **Sagen afvises.**

2) **Sagsøgerne bærer deres egne omkostninger og betaler Rådets omkostninger.**

3) **Intervenienterne bærer deres egne omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 15. december 2000.

H. Jung
Justitssekretær

A.W.H. Meij
Afdelingsformand